

[Mimi Jakobsen]

til meget få privatiseringsforslag. Vi har en fuldstændig uideologisk holdning til det. Hvis tingene kan løses bedre af nogle private, så for vores skyld ingen alarm, men vi gør det ikke bare, for at man skal kunne sige, at nu er det gudskelov blevet privat, så bliver det meget bedre.

Skattetrykket er den måde, vi måler på. Vi har indrettet os i vores samfund ud fra en grundbetragtning om, at hver borger jo ikke kan have sit hospital, og at enhver jo ikke kan have sin skole, og at uanset om man nu skal bruge en skole, eller man skal bruge et hospital, så må alle være med til at betale for, at andre skal bruge det. Men det bliver hele tiden – og hr. Svend Heiselberg gjorde det også i dag – taget som, at det er den store skurk, og det er det, vi alle sammen har gået og forset os på, nemlig at nu skal vi betale alt det her i skat.

Nå ja, hr. Svend Heiselberg har sikkert også hørt om de besindige vestjyder i Ringkøbing i går, der bare sagde: Nu kan det være nok! Vi gider ikke høre mere om, at vi absolut ikke skal betale mere i skat. Der skulle lukkes otte landsbyskoler, og plejehjemmene og hjemmehjælpen blev for dårlig osv. De ville ikke mere. De sagde: Vi gider ikke høre mere om, at nu skal skatten holdes i ro. Vi vil hellere betale mere i skat, end at det skal blive ved med at gå på den her måde. Det var altså i Vestjylland. Det var ikke bare de her vilde, flippede københavnere, som jeg selv tilhører.

Vi har nogle ting i samfundet, som skal betales; vi kan drøfte betalingsformerne. Jeg mener ikke, at skatten er en uretfærdig måde at gøre det på. Der vil jeg så gøre den undtagelse, at vi stadig er meget varme på tanken om at inddrive flere penge fra folk, der går og fuser med det, det er klart, men generelt mener jeg, at skatteudskrivningen er en rimelig fælles måde at få betalt tingene på.

Men skal vi i gang med at diskutere en anden finansiering af dagpengene – selv om vi ikke kan se den store, gode idé i det – så har jeg givet tilsagn om, at det vil vi gerne, for vi har netop ingen ideologi på det område. Vi vil gerne diskutere det, men vi forbeholder os ret til at kræve, at der ligger nogle meget, meget gode argumenter for at gøre det.

Men tingene skal altså betales på den ene eller den anden måde. Man fremfører hele tankegangen om, at jamen så må man jo se, og så

betaler man ganske vist noget mere i bidrag, men til gengæld får man så skattelettelse.

Nu er det vel ikke sådan, at alle lønmodtagere kan få det i skattelettelse, som de skal betale mere i bidrag. Det tror jeg ikke på, for vi udbreder formodentlig skattelettelserne til hele befolkningen, og det vil sige, at skattelettelserne må blive mindre både for virksomhederne og for den enkelte lønmodtager end det, man skal betale mere i bidrag. Så er det jo et spørgsmål, om det ikke vil give den afsmittende virkning, at folk kommer og siger: Hvis jeg skal af med 5.000 kr. mere om året eller 3.000 kr. mere om året, så må jeg have det mere i løn. For så er vi jo lige vidt, og så er det faktisk værre – det er ikke engang lige vidt, som det lyder fra salen, selv om man ikke må tage mod tilråb.

Det sidste, jeg vil sige om skattetrykket, er, at det jo ikke kan dokumenteres, at folk generelt ikke gider bestille noget, fordi det ikke kan betale sig med de marginalsatter. Men vi har adskillige undersøgelser, der viser, at folk knokler, og de tager dobbeltjob, og de tager ekstrajob, og de tager overarbejde – vi støtter ikke et forbud mod overarbejde, det kan jeg roligt sige med det samme, det er en dødssyg tanke. Men det modbeviser påstanden om, at der er ingen, der gider lave noget, fordi de ikke får noget ud af det alligevel. Folk knokler, så det gør noget. Men problemet er, at det kun er en del af befolkningen, der knokler løs. Og så er der nogle, der ikke har noget – det kan vi vel også være enige om?

Så er der den offentlige sektor, som de jo også tager fat på i det private erhvervsliv. Jeg glemte at sige, at punkt 1 a som regel er, at når vi snakker om de offentlige udgifter, så siger de: Jamen nu rører I ikke ved erhvervsstøtten. Den skal selvfølgelig heller ikke røres, det er klart; det er ikke det, vi snakker om, men alle vil jo gerne spare – bare det ikke kommer alt for tæt på deres egen interessesfære, så går det meget godt.

Den offentlige sektor: Vi har år for år accepteret produktivitetskrav og dermed jo altså også afskedigelser i den offentlige sektor. Det kan vi knurrende gå med til fortsat. Men jeg bliver bare nødt til at sige, at jeg har svært ved at se den store idé i at sende disse mennesker ud af den offentlige sektor, for det bliver fra offentlig ansættelse til offentlig forsørgelse på